
De weg terug vinden

De zomer staat voor veel mensen in het teken van vakantie. Alle schoolgaande kinderen hebben dan minstens zes weken vrij en minstens een of twee weken ergens anders vertoeven is zo'n beetje de norm. Het is overigens goed ons te realiseren dat die luxe zelfs in ons eigen rijke land niet voor iedereen haalbaar is.

Het kan je tijdens een vakantie overkomen dat je terugkomt op een plaats waar je ooit eerder was en dat je die eigenlijk niet volledig meer herkent.

Het is er vaak drukker minder persoonlijk en commerciëler. Oppervlakkig gezien is het nog even folderachtig maar de echte gastvrijheid ontbreekt.

De bezoeker zoekt luxe en gemak, de uitbaters moeten hun hoge huren terugverdienen en gemeenten vragen terrashuur, toeristenbelasting en parkeergeld. En de vraag of je er wel wilt blijven, komt bovendien. Het lijkt vooral een verdienmodel voor de investeerders.

En op zo'n moment verlang je eigenlijk terug naar vroeger.....

De leeftijd speelt natuurlijk een rol: we realiseren ons misschien te weinig dat kinderen en jongeren daar wellicht totaal anders naar kijken: hun wereld is in onze ogen 'virtueler' door de invloed van overvloed aan informatie, maar zoeken zij, net als onze generatie, niet gewoon naar geluk? De vraag is: wie leert ze het vinden? Of moeten we dat overlaten aan....?

We weten allemaal dat de antwoorden op de moeilijke maar wezenlijke vragen niet zo gemakkelijk te vinden zijn maar zeker jongeren hebben -net als wij - tijd nodig om dichterbij de antwoorden te komen. Ze hebben recht op hulp en waarschijnlijk worden we er zelf ook wijzer van. Volgens mij kan dat alleen wanneer we de aanleidingen benutten en er voldoende tijd voor nemen: samen blijven zoeken naar wat er echt toe doet, naar wat bijdraagt aan geluk.

Tijd heeft alles te maken met prioriteit maar wie bepaalt die? We zoeken keuzevrijheid maar onze leefomgeving lijkt zo ingericht dat het gevoel van afhankelijkheid toeneemt.

De toeslagenaffaire heeft duidelijk gemaakt hoe systemen (met name de digitale) en verwachtingen (vooral negatieve) een ravage kunnen aanrichten en elk vertrouwen kunnen doen verdwijnen.

En ook valt er van alles aan en op te merken op systemen in jeugdzorg, onderwijs en gezondheidszorg. Dat er zoveel voorlichting nodig is en dat je voortdurend lastig gevallen wordt met klanttevredenheidsonderzoekjes geeft op zich al te denken.

Zonder luisteren en persoonlijke aandacht wordt de wereld onleefbaar en uiteindelijk ook inefficiënt want alleen maar inzetten op "goedkoper en efficiënter" staat vroeg of laat haaks op resultaat en arbeidsvreugde.

Ik geloof niet zo in digitale liefde en aandacht.

Zo kom ik weer terug bij mijn heimwee naar echte gastvrijheid.

Hoe belangrijk is die niet voor het geluk van mensen: je mag er zijn, je mag je verhaal vertellen, je staat er niet alleen voor.

Als we het gevoel hebben dat we op de verkeerde weg zitten, moeten we de weg terug vinden. Een mens moet toch af en toe kunnen voelen dat hij iets goeds heeft gedaan.

JvdB

